

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XV. De Flaviano & Evagrio Antiochenis Episcopis: & de his quae
Alexandriae gesta sunt in eversione templi Bacchi: & de Serapio, aliisque
idolorum templis destructis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

καταβίβη & Ἐπισκοπὸς τῶν οἰκίαν ἐπέστησαν, χαλεπαίνοντες, ὅτι τῆς ἐκκλησιῶν ἐκράτει τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ γνώμῳ ἀπέβη· οἱ γὰρ ὑπὸ μαξίμῳ στρατώται, ἢ φόβῳ τ' ἐπ' αὐτὰς παρὰ δουλείας, ἢ παρὰ δουλείας, συλλαβόμενοι τὸν τύραννον ἀνεῖλον· ἀνδραγαθίῳ δὲ ὁ γραλιανὸν ἀνελὼν, ὡς τὰδε ἔγραυ, σὺ αὐτοῖς ὅποιοι εἰς ποταμὸν παρὰ ῥεῖσθαι ἤλατο, καὶ διεφθάρη· ἔτι πολέμου τὸν διαλυθέντι τὸν τρόπον, ἐπειδὴ εἰκότα γραλιανὸν πτωρήσας, ἤκεν εἰς Ῥώμην καὶ Ἰσπανίαν πομπὴν ἄμα βαλυνθιανῶν ἐπέειλεσε, καὶ τὰ περὶ τὴν ἰταλίαν ἐκκλησίας εὐδίασθε· σὺν δὲ τῷ βασιλεῖ ἀποθανεῖν.

A Nectarii Episcopi domum incenderunt, ægre ferentes quod Ecclesias obtineret. Verum Imperator ex animi sui sententia bellum confecit. Etenim milites Maximi, seu metu bellici apparatus quem Theodosius aduersus ipsos contraxerat, seu proditione ducti, tyrannum comprehensum interemerunt. Andragathius vero, is qui Gratianum necauerat, his rebus compertis, armatus ut erat, sese in præfluentem fluvium præcipitavit, atque ita extinctus est. Hunc in modum finito bello, cum Imperator Gratianum, sicuti par erat, ultus, Romam venisset, & unâ cum Valentiniano insignem triumphum egisset, res quoque Ecclesiasticas in Italia recte ordinavit. Commodum enim iustitia è viuis excefferat.

Κεφ. ιε'

CAPUT XV.

ὅτι περὶ Φλαβιανῶν, καὶ εὐαγρίου τῶν ἀντιοχείων· καὶ περὶ τῆς ἀλεξάνδρειαν ἡγουμένην ὅτι καθαιρέσει τ' ἐπεὶ θιονύσιον καὶ περὶ τῶν στραπίων καὶ τῶν κατὰ στραφέντων ἄλλων εἰδῶν· καὶ νιδφ.

De Flaviano & Evagrio Antiochenis Episcopis: & de his qua Alexandria gesta sunt in eversione templi Bacchi, & de Serapio, aliisque idolorum templis destructis.

Εἰς τὴν τότε πωλίαν ἐν ἀντιοχείᾳ ἰεραδότησαντος, διέμεναν οἱ ὑπο αὐτῶν ἐκκλησιαστικοί, ὡς παρὰ Φλαβιανῶν ἐδὲν Ἰσπανίᾳ μετέβη δούλων ἄρκυς διδοσθέντες ὁμοῦ Φλαβιανῶν, καὶ περὶ τῶν ἀπὸ τὸ δόγμα διαφερόμενοι· καθίσα δὲ αὐτῶν ἐπισκοπὸν ἐνάγριον· ἔτι δὲ βραχὺν πῦρα χερόν Ἰσπανίαν, ὅτι τὴν ταύτην ἡσυχίαν ἕτερος ἐπλήρωσε, Φλαβιανῶν ἀντιοχείων ἰδία δὲ ἐκκλησιαστικῶν, ὅτι τὴν παρὰ αὐτὸν παρηγέντο κοινωνίαν ὑπὸ τῷ τῆτον τὸν χερόν, ἀλεξάνδρειων ἐπισκοπὸς τὸ παρὰ αὐτοῖς θιονύσιον εἰς ἐκκλησίαν μετέσκηψε· δὲ ἄρην γὰρ εἰλήφει τῆτον παρὰ βασιλέως αἰτήσας καθαιρέμενων τῶν ἐνθάδε ξοάνων, καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες ἀπαλάτων ἐνυβρίσας τοῖς ἐλλωτικοῖς μυσηίοις, ὅτι ἐπὶ ὅμοιως ταῦτα καὶ φαλλῶν, καὶ εἰ πῆτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγάλασον ἢ ἢ ἐφάινετο, δημοσίᾳ ἤδη εἰς ἐπίδειξιν παρὰ τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ἀδόκητον· ἔτι συμβάντι καταπαχύντες οἱ ἐλλωτες, ἤρεμειν οὐκ ἠνείχοντο παρὰ στραφέντων δὲ ἐν αὐτοῖς κατέδραμον ἐδὲν χειριστῶν καὶ ἐδὲν μὴν κλεινάνας, ἐδὲν δὲ, τεταρτάκως ποίσησαντες, καταλαμβάνουσι τὸ σε-

PER idem tempus mortuo Antiochiæ Paulino, hi qui sub illo in Ecclesia congregabantur, Flavianum utpote qui jurisjurandi sub Meletio præstiti fidem violasset, aversari perseveraverunt, licet in doctrina fidei nihil ab eo dissentirent. Et Evagrius eorum Episcopus est ordinatus. Qui cum exiguo temporis spatio supervixisset, nemo deinceps in ejus locum successit, obfistente videlicet Flaviano. Sed quicumque communionē Flaviani detrectabant, separatim collectas agebant. Eodem tempore Alexandrinæ urbis Episcopus, templum Bacchi quod illic erat, in Ecclesiam commutavit. Illud enim ab Imperatore petitum, dono acceperat. Porro dum simulachra ejus loci everterentur, & adyta recluderentur, Episcopus sacris Paganorum contumeliose studens illudere, ea de industria publicavit ac traduxit. Phallos etiam, & quidquid in adytis occultum aut erat aut videbatur esse ridiculum, publicè spectandum proposuit. Tum vero Pagani, & insolito & insperato rei spectaculo commoti, nequaquam quiescere potuerunt. Sed conspiratione inter se facta, in Christianos irruerunt, Multisque eorum occisis & vulneratis,

Yyyy ij

Seraphium occuparunt. Erat hoc templum & venustate & amplitudine nobilissimum, in exiguo colle situm. Ex eo loco, tanquam ex arce quadā, improvise erumpentes, multos Christianorum comprehendebant, & tormentis excruciatos sacrificare cogebant. Si qui vero id facere detrectarent, eos aut in crucem agebant, aut fractis cruribus, aut alio mortis genere perimebant. Porro cum hæc seditio diutius perseveraret, Magistratus ad eos progressi, leges ipsis in memoriam revocarunt, hortantes ut à bello abstinere, & Seraphium relinquere vellent. Erat tunc temporis Dux militum in Ægypto Romanus: Evagrius vero, Præfectus Augustalis erat Alexandria. Qui cum nihil proficerent, ea quæ gesta fuerant Imperatori significarunt. Eos autem qui in Serapio erant, alacriores reddebat, & conscientia facinoris illius quod admiserant: & præterea Olympius quidam, qui in habitu philosophico cum ipsis degens, suadebat haudquaquam negligenda esse sacra patria, sed pro illis, si res ita postularet, mortem quoque subeundam esse. Cumque eos ob everfionem simulachrorum despondere animos videret, monebat, ne idcirco à religione sua abisterent: afferens, statuas materiam esse corruptioni obnoxiam, nec aliud quam simulachra: ideoque ad nihilum redigi: quasdam autem potestates in illis habitasse, easque in cælum avolasse. Atque hic quidem talia docens, & turbā circa se habens Paganorum, in Serapio morabatur; Imperator vero his rebus compertis, Christianos quidē qui occisi fuerant, beatos pronuntiavit, quippe qui honorem martyrij adepti essent, & pro religione fortiter decertassent. Interfectoibus autem veniam dari præcepit, quo facilius ad Christianam religionem transgredierentur, accepti beneficij reverentia inducti. Verum Alexandrinæ urbis templa, utpote quæ populo seditionis causam præberent, solo æquari iussit. Porro cum literæ ea de re ab Imperatore scriptæ publice recitarentur, ajunt, Christianos ingentem clamorem sustulisse, eo quod Imperator in ipso statim exordio Paganis culpam adscriberet. Atque ob hanc causam metu perculsos eos qui Seraphium custodiebant, in fugam se conjecisse: & Christianos eum locum occupasse, & ex eo tempore ad

A ράπιον ναὸς ἢ ἑστῆ, ἣν κάλλι καὶ μεγέθει φανέσασθαι, ἢ γεωλοφικαίῳ ἐνταυθεν ὡς ἀπ' ἀκρας πρὸς Ἑξαπταίως ἐπιπέτες, σιμελαβόντες πολλὰς χριστιανῶν, χριστιανίζοντες, ἠνάγκαζον θύειν ἑαυτὰς, ἵνα μὴ ἀνεσοπολοῦσθαι τῶν ἰδίων σκέλη καὶ εἰσάξαι ἄλλους ἢ ἄλλως ἀντιεπιπολλά ἢ χρόνῳ τῆς σάσεως καθέσθαι, ἡμετέροις πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχαῖοι, ἡμῶν ὑπεμνησκον, καὶ πάντες πολέμου παρεκελεύοντο, καὶ τὸ σεράπιον καὶ μπάνεϊ ἤρχε ἢ τοτέτων ἐν αἰγυπτῶσιν ῥωμαίων ταγματῶν ῥωμαῖός ἐναρχοῦσθαι, ἡμετέρας τῆς ἀλεξανδρείας ἠγείτο ὡς ἢ ἐστὶν ἡνυον, ἐμνήσαν τῷ βασιλεῖ τὰ ἡμετέρα ἡμετέροις δὲ ἐστὶν ἐν τῷ σεράπιῳ παρεσκευάζειν εἶναι, τὸ σιμελεῖν ἑαυτὸν ἢ τεθλομήκασιν ἑπέτα ἢ καὶ ἰδιότητις ἐν φιλοσοφικῇ γήματι σιμῶν αὐτοῖς, καὶ πειθῶν χρεῖναι μὴ ἀμελεῖν τῶν πατρῴων, ἀλλ' εἰ δέοι ὑπερὲς αὐτῶν θησκῶν καὶ θαιρακμένων δὲ τῶν ἑσάνων, ἀθυμῶν ὄρων, σιμελεῖν μὴ ἔξισαθαι τῆς ἡμετέρας, ἢ ἡμετέροις καὶ ἰδιότητι λέγων εἶναι τὰ ἀγάλματα, καὶ οὐκ ἔτετο ἀφανισμὸν ὑπομῆναι διωκόμενοι πᾶσι ἐνοικῆσαι αὐτοῖς, καὶ εἰς ἑρῆμὸν ἀποπῆναι καὶ ὁ μὲν, τοιαύτῃ ἀσχημένῳ, καὶ πληθύν ἑλλήνων ἔχων ἀπεισῶν, ἐν τῷ σεράπιῳ διέτριβεν ὁ δὲ βασιλεὺς ἀγγελθέντων τῶν ἡμετέρων, ἐστὶν μὲν ἀναρθεῖν χριστιανῶν ἐμακάριον, ὡς μαρτυρίας γερωῶν μετὰ ἡμετέρας, καὶ ἡμετέρας δόγμασιν ὑπομῆναι, ἢ ἀνελόντας, συζητήσας τυχῶν ὑπομῆναι, ὡς ἀν' ἡμετέρας εἰς χριστιανισμὸν μεταβῶν, τῶν ἐνεργεσιῶν ἀδ' ἡμετέροις καθυμῶν θῆναι ἢ ἐστὶν ἐν ἀλεξανδρείᾳ ναὸς, ὡς ἡμετέρας σάσεως τῷ δήμῳ λέγει ἢ ἐστὶν ἡμετέρας τῶν γραφέντων ὑπὸ βασιλείας εἰς τὸ κοινὸν ἀναγνωστέων, μέγα ἀναβοῆσαι χριστιανῶν, καθότι ἐνθὺς ἐν ὑπομῆναι ἐν αὐτοῖς ἐστὶν ἡμετέρας ἐποίητο ἡμετέρας δὲ ἐστὶν ἐμπροσθέντας τὸ σεράπιον φυλάσσοντας, εἰς φυγὴν τραπεζῶν καὶ ἀναβοῆσαι τὰς δὲ τὸν τόπον τῶν χριστιανῶν, ὡς ἡμετέρας

καταχρῆν ὁ ἰὸλύμπιος, ὡς ἐπιθόμω, ἔ
πολλὰ πρότερον, ἀπὸ τῆς νυκτὸς μεθ' ἣν
ταῦτα Ἐπιγρομῆς ἡμέρας συνέβη, ἐπι-
κασέ πωθ' ἐν τῷ σεραπίω ἀλληλοία ψάλ-
λονθ' ἐπεὶ τῷ θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ
ἡσυχίας ἔσης, ἔδ' ἕνα καθέωρα, Φωνῆς δ' ἐ-
μότης ἦκε τὸν αὐτὸν ψαλμὸν μελωδ' ἔσης,
ἔγνω τὸ σύμβολον· καὶ λαθὼν πάντας, ἔξισι
τῷ σεραπίω, καὶ πλοῖα τυχῶν, εἰς ἰταλίαν
ἀνήχθη· Φασὶ δ' ἅ τ' ἐναῖ τὰ τότε καθαι-
ρημένε, πνὰ τῷ κατακλιμένων ἱερογλυφικῶν
χαρακλήρων, σαυρῶ σημεῖω ἐμφερεῖς ἐγκε-
χαρακμένοις τοῖς λίθοις ἀναφανῆσαι παρ'
Ἐπισημόνων δ' ἐτα τοιαῦτα, ἐρμηνεύθεισαν
σημαῖα ταύτην τὴν γραφῶν, ζώω ἐπερχο-
μένω τῆτο δ' ἐ, πρὸ φασιν χριστιανισμῶ
πολλοῖς χυρίαι τῶν ἐλλωιστῶν, καθότι καὶ
γράμματά ἐτερα τῆτο τὸ ἱερόν τέλει· ἔξισι
ἐδίλη, ἡνίκα ὄδ' ὁ χαρακλήρ Φανῆ τὸ μὴν
δησεράπιον ὡδ' ἦλω, καὶ μετ' ἔπολ' εἰς ὀκ-
κλησίαν μετ' ἐσοδῶδη, δ' ἄρα δ' ἐ βασι-
λέως ἐπώνυμον· εἰσέπ' ἡ κ' πόλεις τινὰς
πρὸ θυμῶς ὑπερεμάχον τῶν αἰῶν οἱ ἐλλη-
νας· ὡδ' ἄ μὴν δ' ἄρα οἰοι, περαῖοι, καὶ δ' ἄρα
πολίται ὡδ' ἄ τῷ παλαινοῖς, ραφιώται καὶ
γαζαῖοι ὡδ' ἄ τῷ φοίνικιν, οἱ τῶν ἡλιεπο-
λι οἰκῶντες· σύρων δ' μάλισα οἱ ἔναῖ
ἀπαμείας τῆς πρὸ τῷ ἀξίω ὡδ' ἄ μὴν· ἔς
ἐπιθόμω Ἐπι φυλακῆ τῷ παρ' αὐτοῖς
κῶν, συμμαχίαις χησῶδ' πολλὰς γα-
λιλαίων ἀνδρῶν, ἡ τῷ πρὸ τὸν λίθαιον κω-
μῶν τὸ ἰ τελεβλιαῶν Ἐπι τοσῶτον πρὸ γελθεῖν
τολμης, ὡς μάρκελλον τὸν τῆδε Ἐπι τοιοπον
ἀνελεῖν λογιῶ μῆρος γδ' ὡς ὄδ' ἄλλως αὐτοῖς
ράδιον μετ' ἄβηθ' τῆς πρὸ γέρας θρησκείας,
ὄδ' ἄνα τῶν πόλιν ἡ τὰς κώμας ναῖς κατε-
σρέλατ' ἐπιθόμω· ἡ μέγισον εἶναι ναὸν ὄν
τῷ αὐλῶν, κλίμα δ' τῆτο τ' ἀπαμείων χώρας,
σελιώτας ἰνας ἡ μονομάχης ὡδ' ἄ λαβῶν,
Ἐπι τῆτο ἡς πλησίον ἡ γυρόμω, ἔξω βελῶν
πρὸ ἐμῶν ἦν γδ' ποδαλγῶς καὶ ἔτε μά-
χεται, ἔτε δ' ἰώκειν ἡ φεύγειν ἡ δ' ἰνατ'
πρὸ γολημένων δ' ἐ τῷ σελιωτῶν καὶ μονο-
μάχων πρὸ τὸ ἐλεῖν τὸν ναὸν, μαθίβης αὐτὸν
τινὲς τῶν ἐλλωιστῶν μεμονῶσται, καθ' ὃ
μέρ' ἐλευθερον ἦν μάχης τὸ χωρίον,

A hunc usque diem obtinere. Olympius
vero, sicut à quibusdam accepi, non
multo antea, nocte intempesta, quæ il-
lum diem, quo hæc facta sunt præcessit,
quendam in Serapio Alleloia canentem
audivit. Et quoniam foribus occlusis,
cunctisque quiescentibus, neminem
conspiciebat, sed solam audiebat vocem
psalmum illum modulantem, intellexit
quid sibi vellet hoc signum. Et omnibus
infectis, templo egressus est, cumque na-
vigium forte nactus esset, in Italiam tra-
jecit. Cæterum dum hoc templum ever-
teretur, ajunt literas quasdam, quas Hie-
roglyphicas appellant, signo crucis simi-
les, lapidibus incitas apparuisse: quas
cum vici earum rerum periti interpreta-
rentur, significare dixerunt vitam ven-
turam. Atque ob hanc causam multos
Paganorum ad Christianam religionem
convertos esse dicunt, cum alia quoque
litera significarent, templum illud tunc
destructum iri, cum hæc nota cruci si-
milis apparuisset. Et Serapium quidem
hoc modo captum atque expugnatum,
nec multo post in Ecclesiam Arcadio
Imperatori cognominem immutatum
est. Adhuc tamen in aliquot urbibus,
Pagani pro templis suis acriter dimica-
bant: in Arabia quidem Petrai & Areo-
politæ: in Palæstina Raphientes & Ga-
zai: in Phœnice verò Heliopolitæ,
Apud Syros denique, cives urbis Apa-
meæ quæ ad Axium fluvium sita est:
quos quidem accepi, ad tutelam tem-
plorum suorum sæpenumero ulos esse
præsidio Galilæorum, & rusticorum ho-
minum ex vicis qui sunt circa Libanum:
tandemque eo audaciæ prorupisse, ut
Marcellum ejus loci Episcopum inter-
fecerint. Nam cum hic intelligeret,
illos non aliter à priori superstitione fa-
cile converti posse, fana quæ in urbe &
D in pagis erant subvertit. Cumque au-
diisset maximum templum esse in Au-
lone, qui tractus est regionis Apame-
norum, assumptis secum militibus
& gladiatoribus, eo perrexit: Et
cum propius accessisset, ipse quidem
extra telorum jaçtu remansit. Erat
enim pedibus æger: & neque pu-
gnare, nec persequi aut fugere pote-
rat. Militibus vero & gladiatoribus
in expugnatione templi occupatis,
quidam ex Paganis cum illis solum re-
lictum esse cum cognovissent, qua
parte locus pugna vacabat, egressi
Yyyy iij

funt. Et ex improvifo supervenientes, A eum corripunt, injectumque in rogam interficiunt. Et in praesenti quidem, quinam fuiffent auctores caedis, latuit. Postquam vero processu temporis detecti sunt, filii quidem Marcelli, mortem patris ulcisci cupiebant. Verum Provincia Synodus id prohibuit, æquum non esse censens eam ulcisci mortem, ob quam gratias Deo agere oportet, tum ipsum mortuum, tum filios ejus atque amicos, quippe qui dignus habitus esset, qui pro Deo moretetur. Atque hæc quidem ita gesta sunt.

Ἰηλθον Ἰσαπίνης τὴ ἐπιστάτης, συνελθόντων αὐτὸν, καὶ πρῶτα ἐμβολόντες ἀνείδον. Ἐπειδὴ τὸ παρὸν ἔλαθον ἐπεὶ τῷ χρόνῳ ἐπεσφύθησαν, οἱ μὲν μαρκελλῆ παῖδες πρῶτον τῷ πατρὶ ἐπαυδαζόντες ἠδὲ ἀνά τὸ ἔθνος συνελθόντες διεκώλυσε, μὴ δίκαιοι νομισάσα ταύτης τελειότητος πρῶτον λαμβάνειν, ἐφ' ἣν περὶ τῆς χάριτος ὁμολογῆν τὸν ὡδὲ θανάτου, καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ φίλος, ὡς ἴσως Θεὸς ἀποθανεῖν ἠξιώμενος καὶ τὰ μὲν, ἕως ἔρχεν.

CAPUT XVI.

Quomodo & ob quam causam sublatu est in Ecclesia Presbyter, qui penitentibus praeerat: & narratio de modo ac ratione penitentia.

Κεφ. 15'

Ὁπως δὲ ἦν αἰτίαν ἀντιπαύθη ὁ ἐν ἐκκλησίᾳ τοῦ μετακλήτου πρεσβύτερος καὶ ἐπιεξεργασία τοῦ πρώτου μετανοίας.

PER idem tempus Nectarius Constantinopolitanus Episcopus, Presbyterum illum qui praepositus erat penitentibus, primus ex Ecclesia sustulit. Cujus exemplum omnes fere Episcopi postea sunt secuti. Quid autem hoc sit, & unde originem sumpserit, & quam ob causam sublatum sit, alij quidem aliter fortasse narrant. Ego vero ea dicam quae sentio. Cum in nullo penitus peccare, Divinioris cujusdam naturae sit, & humanam praestantioris; penitentibus vero, etiam si saepius deliquerint, veniam dare Deus praeceperit: cumque in petenda venia peccatum necessarium confiteri oporteat: grave ac molestum ab initio jure merito visum est sacerdotibus, tanquam in theatro, circumstante totius Ecclesiae multitudine, crimina sua evulgare. Itaque ex Presbyteris aliquem, qui vitae integritate spectatissimus esset, & taciturnitate ac prudentia polleret, huic officio praefecerunt: ad quem accedentes ij qui deliquerant, actus suos confitebantur. Ille vero pro cujusque delicto, quid aut facere singulos, aut luere oporteret, poenae loco indicens, absolvebat contentes, à se ipsis poenas criminum exacturos. Verum Novatianis quidem qui nullam rationem habent poenitentiae, nihil hac re opus fuit. Apud reliquas autem sectas, hic mos etiamnum perseverat. Et in Occidentalibus Ecclesiis, ac praecipue in Ecclesia Romana, studiose observatur.

ΕΝ τῷ τῷ τὸν ἐπὶ τῷ μελανοίῳ ταταγματὸν πρεσβύτερον ἐκέλευσε συνελθόντων εἶναι πρῶτον νεκρῶν, ὁ τὸν ἐκκλησίαν κωσταντινουπόλεως ἐπιεξεργασίαν ἐκλαβήσαν ἵνα ἡδὲν οἱ πανταχῶς ἐπισκοπῶν τῷ τὸ τὸ τί ποτε εἴη, ἢ πόθεν ἤρξατο, ἢ καὶ ποῦ αἰτίαν ἐπαύσατο, ἄλλοι μὲν ἴσως ἀλλοτρίως γράσων ἔγω δὲ ὡς οἶμαι ἀφηγησομαι ἐπεὶ γὰρ τὸ μὴ παντελῶς ἀμαρτῆν, θεοφόρος καὶ ἀνθρώποι ἐδέετο φύσεως, μεταμελόμενοι δὲ ἐ πολλὰκις ἀμαρτῆν, συγκρίνω νέμειν ὁ Θεὸς παρεκελεύσατο, ἐν τῷ ἀφαιεῖσθαι συνολογῆν τῷ ἀμαρτῆν χρεῶν, φορτικόν, ὡς εἶκος, ἵνα δεχθῆς ταῖς ἰσπερὶ δὲ εἶδεν, ὡς ἐν θεάτρῳ ὑπὸ μαρτυρῆ τῷ πλήθει τῆς ἐκκλησίας, τὰς ἀμαρτίας Ἰσαπίνην πρεσβύτερον δὲ τῶν ἀμαρτῆν πολλοῖσιν ἀμαρτῆν, ἐχέμενον τε καὶ ἐμπερὶν, ἐπὶ τῷ τῷ τελέχασιν ἢ δὴ περὶ τῶν τῶν οἱ ἡμαρτῆν, τὰ βεβαιωμένα ἡμαρτῆν ὁ δὲ, περὶ τὴν ἐκάστη ἀμαρτῆν, ἢ πᾶσι ποιῆσαι ἢ ἐκτελεῖν ἐπιμύνην εἶναι ἀπέλυσε, ὡς ἀσφῶν ἀλλῶν τῷ δίκῳ ἐπιεξεργασίαν ἀλλὰ ναυαγίῳ μὴ, ὡς ἐπὶ τῷ γογος μελανοίας, ἔδεν τῷ τῷ ἐδέεσεν ἐν τῷ ἀλλῶν αἰρέσειν, εἰς ἐτινὸν τῷ κρατῆ ἐπιμελῶς ἵνα ἐν ταῖς καὶ δύσιν ἐκκλησίας φυλάττειν, καὶ μάλιστα ἐν τῇ ῥωμαϊκῇ